

A VÁLTOZÁSOM KÖNYVÉBŐL

B Ö N D Ö R P Á L

43. KVÁJ/*Elhatározás*

A Hold volt? Nem a Nap? Egy borvörös folt
a morzsák közt. De az asztal alatt
s egy szint fölött minden túl nagy falat.
– Az ég vagy az abrosz volt libafos zöld? –
Azzal pedig ami rég lerágott csont
az a gond hogy ezer éve is az volt.
Mit csináljon? Menjen most háztól házig
hogy megmagyarázza mennyire fázik
már attól is amit ő maga művel
ezzel a régi bölcseleti művel
hogy mennyire borzasztja ez az önrím
a feltáratlanul maradt tömegsír
egy hamuszürke téli délután?
Még hogy miért? azt sem tudja miről ír
és mégis egy életet erre szán.

34. TA CSANG/*Hatalom*

Az a fontos hogy ne tudjuk mi vár ránk.
 Most is: csúrik-csavarják már mióta
 hogy mekkora a ránk kiszabott kvóta –
 így bármikor zárolhatják a számlánk.
 Kicsik ők ám falánkak mint a sáskák
 és a jövőnket szépen felzabálják.
 Beszámítják majd mondják az adónkba.

Megtehetnek egy szívességet!

Te még – sovány vigasz – mert azt hiszik
 úgyse jutsz messzire ilyen időben
 elhíresült *ormótlan sárcipődben*
 vissza is feleselhetsz – egy picit.
 Nem furcsa hogy ezen nem is oly régen
 még bosszankodtak is – a nép nevében! –
 egy iciri-picirit.

7. SI/A *sereg*

A mi korunk van annyira hamis
 s pártoskodó hogy – miképpen Babits –
 a nagy ghibellint idézzem most én is:
 – *Sohasem térek vissza.*

Társszerzőségem ellenére mégis
 megkockáztatom a kérdést de halkán:
 – Ki kicsoda itt ebben a darabban?
 Magam sem tudom hogy minek vegyem
 hogy e különös alak – én: hova-
 tovább megrokkanna – immár soha
 sincs ott ahol kellene hogy legyen.
 Most is hátul a kertben ténfereg
 s azon töri a fejét hogy ki mondja
 meg hogy hol a züllésnek ama pontja
 mikortól már nem sereg a sereg.

24. FU/Visszatérés

Nem vicc. „Remélem – mondta
 tegnap dühösen mikor vacsora
 közben kiesett a műfogsora
 majdnem bele a gulyásba – hogy a
 természet ilyen többé sose szül-
 teremt: ki tudja miféle kakukk-
 tojásból keltünk ki! Nézz csak körül:
 a lét nagymesterei közt mi vagyunk
 csak kontárok! Vagy azt hisszük hogy itt
 minden értünk van? nekünk dolgozik
 minket szolgál az élő s holt anyag?”
 Lecsapta még ugyan a kanalat
 és bevonult a nappali szobába
 de már ő is nevetett: „Hol maradt
 hékás a fogaknak csikorgatása?”

33. TUN/Engedékenység

Ősz van. Ősz van újra
 és én nem tudom hogy mért vacogok.
 Miközben a Jenyiszej befagyott
 és a Szüreti Napok véget értek
 a kis ikszek s a nagy ipszilonok
 – mert azt diktálta a nemzeti érdek –
 mégiscsak koalícióra léptek.
 Szép Ilonka elvált. Akárki Zsolt
 a barnaingesekhez igazolt
 – mit kezdenek a kékek nélküle?
 Jucika kurva Péter meg hülye
 de én is megérem a pénz-
 zem. Miért kell nekem ezt a temérdek
 ostobaságot elolvasnom és
 meghallgatnom? – ez az amit nem értek.

6. SZUNG/Viszály

. . . Az elébb még – egy nyugodt este végre! –
 verseket olvastam: Babits Lator
 Rakovszky . . . Vers a versre kép a képre.
 Most a tévé gombjait nyomkodom.
 – Nem értettem én itt valamit félre? –
 Miért hogy az erőszak a nyomor
 képeit – a romok közt a vérbe-
 fagyott hullát – megszokja a gyomor?
Az istenek halnak az ember él de
olyaténképpen mintha nem is élne.
 Mikor lesz már . . . Ugyan . . . végső soron
 még egy verseskötetnek sincs sose VÉGE.
 Folytatni fogják s folytatni fogom
 ha bírom. És vére fog menni . . . Vére
 mindenkoron.

Nemes Farkas Zsuzsa: 1697, 1997